

POZDRAV Z HOLANDSKA

Na cestu jsme se nakonec vypravily v sobotu večer potom, co se nám povedlo úspěšně zakoupit last minute lístky na autobus. Cesta uběhla překvapivě celkem rychle a dokonce jsme se i pár hodin vyspaly. Hned po příjezdu do Rotterdamu jsme měly ohromný štěstí, protože jsme našly dva ještě platné lístky do Amstru – došly jsme tedy na pokladnu a vyměnily je za lístky do Haagu a ještě jsme k tomu dostaly 50 centů:-)

V Haagu jsme vyhledaly mojí kamarádku Zuzku a prozatím se ubytovaly v jejím obýváku. Hned po příjezdu jsme se daly do vyhledávání bytu, naneštěstí se ale ukázalo se, že v Holandsku je „sdílení pokoje“ něco nevídaného, a tak jsem odepisovaly na každý inzerát, co se nám líbil a doufaly, že si to pronajímatel třeba rozmyslí a pronajme nám pokoj, i když jsme dvě. Opravdu jsme dostaly několik kladných odpovědí, a tak jsme se vydávaly na prohlídku různých bytů po celém Haagu a Delftu. Jelikož lístky hromadné dopravy jsou tady pěkně drahé, tak jsme každý den ušly minimálně 15km. Proto jsme rozšířily naše pole působnosti z vyhledávání bytů také na koupi levných kol. Bohužel přestože člověk v Holandsku o kola zakopává, levné aby pohledal, až se nám nakonec povedlo objevit malé tržiště v opravě kol, které mělo právě otvírat. Další den jsme si přivstaly, a jakožto první zákazníci zakoupily dvě nejlevnější kola (celkem za 65e). Zjistily jsme, že krom kol ovšem prodávají i různé kusy nábytku apod., o čemž jsme hned poinformovaly Zuzku, které ještě nějaké zařizovací doma chyběly.

S kolama se hned vše dařilo lépe, a tak jsme obcházeli byty, kdy a kde se dalo. Navštívily jsme jich celkem dost a proto zmíním jen pár těch nejzajímavějších:

- 1) Krásný a velký byt téměř v centru sdílený s jednou stejně starou holkou, která ALE byla hindka a naše naděje se rozplynula po těchto třech větách: „Nebudu s vámi kamarádit, nechci se přátelit s nikým, kdo za půl roku odjede.“ „Nesmíte používat obývací pokoj, pouze kuchyň.“ (zde nutno podotknout, že kuchyň s obývacím tvořila jednu místnost a náš pokoj byl až v druhém patře). A do třetice „Žádní kluci.“
- 2) Dům plný studentů, kde každý pokoj tvořil samostatný byt, v chodbě se společnou kuchyní a koupelnou. Jediný háček byl, že musíme zaplatit 500E na víc, zato, že jeden týpek bydlí v tom domě a funguje jako 24-hodinový servis. I to by možná stálo za zvážení, kdyby v tom domě nebyl příšerný bordel a všechno nevypadalo, že se rozpadá. (Co těch 24 hodin denně dělal, fakt nechápu).
- 3) A do třetice byt plný bulharů, kde nám ovšem řekli, že všechno fajn, akorát se domů musíme vracet před setměním a pak už nechodit ven, protože v téhle čtvrti je fakt nebezpečno.

Na konec se nám podařilo sehnat docela super byt (každá platíme 300e, takže to uplatím ze svého stipendia). Tak jsme po šesti dnech Zuzku opustily, abychom se mohly přestěhovat asi 300m daleko od ní. Náš byt měl jen jednu malou chybičku a to, že byl nezařízený. Tak jsme začaly prohledávat bazary, navštívily pána, co nám prodal kola a koukaly kdo co vyhodí. (Tady je takový zvyk, že v úterý se veškerý odpad – od odpadků až po nábytek – vyhodí na ulici a ve středu to popeláři odvezou). Jediný háček byl v tom, jak k nám ten nábytek dopravit, S tím nám vyšel vstříc náš pronajímatel a se slovy, že nás má rád vzal své velké auto a dojel s námi pro nábytek, co jsme si našly: postel (tedy matraci za 15E), gauč (zdarma za odvoz) a stůl (zdarma za odvoz). Také nám daroval jednu skříňku a malý stoleček a pár věcí do kuchyně. Židli senám povedlo najít na ulici a zbytek jsme koupily po bazarech. Největší oříšek představovala malá skříňka se třemi šuplíky, která sice byla zdarma, ale musely jsme ji vézt 8km na kolech. Nakonec jsme tedy vše zvládly a jediné, co nám zde chybí je pračka, sporák a internet (ten bude až za tři týdny).

stěhování šuplíků ze skříňky

stěhování židlí pro Zuzku

stěhování křesla

naš nejlepší úlovek z ulice - slonice Ema

parkoviště kol u nádraží

parlament

mini ZOO v centru

Na shánění bydlení a nábytku bylo nejlepší, že jsme projezdily Haag všemi směry, takže už se tu docela vyznáme. Celkově Haag je docela pěkný – nízký cihlový baráky, všude samá kola... prostě Holandsko, a téměř každý umí anglicky (až na těch pár lidí, co jsme si u nich kupovali nábytek – musím říct, že hovor po telefonu s někým kdo neumí nic anglicky a se mnou, která ještě neumí holandsky ani pozdravit, byla docela sranda). Co mě tady ale nejvíce zarazilo jsou mini ZOO, které se nachází většinou uprostřed zástavby a nebo přímo na náměstí. Je jich tu několik a vždycky tam mají krávy, prasata, ovce apod. Přímo v centru u hlavního nádraží je také park, kde se za plotem pase asi 30 srnek, na to jsme docela zíraly. Také už tu máme pár kamarádů, protože celý týden, co jsme bydlely u Zuzky, tam s námi bydlela ještě jedna mexičanka, která také hledala ubytování, takže neměla kde spát. Mimo to jsme se zúčastnily Zuzčiny Indické party a poznaly pár jejich spolužáků. Dnes jsem byla poprvé na návštěvě u jedné z našich sousedů – tři sympatické němky v našem věku, takže super. Jen stále nevíme, kdo s námi bude bydlet. Náš byt se totiž skládá ze dvou pokojů – v tom větším jsme já s Majdou a v tom druhém zatím nikdo. Kuchyň, koupelnu, záchod a dvorek budeme pak všichni sdílet.

Když jsme se konečně zabydlely, čekalo nás překonat další úskalí – registrace na radnici. Každý, kdo studuje nebo tu chce ofiko pracovat, potřebuje registraci, na tu je však čekací lhůta min. 3 týdny. Registrace se ovšem váže na bydlení, a tak dokud nemáš byt, nemůžeš se tam objednat. (Celkem je to ještě komplikovanější, protože každý dům má povolený jen určitý počet registrací – právě tohle pravidlo nám dost zkomplikovalo hledání bytu.) Teď už však byt máme a tak jsme bez objednání vyrazily na radnici jim vysvětlit, že tři týdny vážně čekat nemůžeme. Já jsem je nakonec přesvědčila a objednali mě již na tento pátek, ale Majdu, když jim řekla, že nestuduje, ale hledá práci, až na 27. listopadu! Což by pro ni znamenalo, že do té doby nemůže práci ani hledat. Proto se tam v pátek chystáme obě a snad to nějak ukecáme – držte nám palce. Místní radnice je skoro až u pobřeží a tak jsme se pak vydaly na procházku po pláži – našly spoustu mušlí, objevily to nejúžasnější dětské hřiště a potkaly týpka, co venčil 11 psů!.

A jelikož škola mi začíná až příští středu a cestovat po Holandsku budeme mít snad ještě spoustu příležitostí, rozhodly jsme se využít poslední volné dny a z pátku do úterý vyrážíme stopem do Paříže. Ubytování už máme zajištěné – 2 dny u Jitky (kamarádka z architektury) a 2 dny u jednoho kluka přes takový speciální internetový stránky, takže už se nemůžu dočkat.

Školy se ovšem začínám docela bát, protože jsem mluvila s pár lidmi z vyššího ročníku a říkají, jak to bylo hrozně náročný a že nebudu mít vůbec žádný volný čas. Další špatná zpráva je, že rozvrh prý budeme mít každý týden trochu jiný a vždy se to dozvíme až v pátek před tím – tak nevím, jak si mám naplánovat listopadovou návštěvu zubaře a Káčiných narozenin. Ještě uvidím, co mi řeknou příští týden.

Už jsme toho napsala až dost a stejně už mě víc nenapadá. Dnes jsme pouze vylepšovali naše kola a také jsme jako odměnu Zuzce za týdenní pobyt darovaly stůl, který jsme věděly, že se jí líbí, jenom ho neměla, jak dopravit k sobě do bytu. Což se nám s Majdou, díky zapůjčenému kolečku povedlo, a tak jsme ji myslím dost potěšily. Když nás viděl náš pan domácí tak se smál a říkal, že bychom si měly založit stěhovací firmu. Zítra se chystáme projít si historické centrum Delftu a zastavit se tam v Ikee, takže nic zajímavého. Toť vážně vše.

Nový design mého kola. Ještě mám sundavací bílé přednísvětlo, ale to na fotce není, protože první mi ukradli 10 minut po tom, co jsme ho zakoupila a druhé už si dávám pozor a na kole ho téměř nenosím:-). Akorát řetěz je celý rezavý, ale zatím drží pohromadě a za jízdy spadl jen jednou, tak to snad ještě chvíli vydrží.

Také je tady hodně pěkných grafitů a naopak žádné čmáranice....

Na závěr ještě pár fotek

